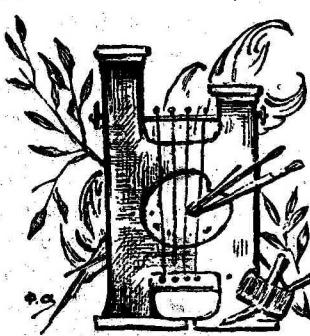

ΖΩΓΡΑΦΟΙ

ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΤΩΝ

ΠΡΟΣ τὴν ἔργασί-
αν ἀφοσίωσις μέ-
χρι τοῦ σημείου ὃ-
στε νὰ θυσιάσῃ τις,
χάριν αὐτῆς, τὴν
ζωήν του, ή μέχρι¹
θανάτου ἀγάπη τοῦ
καλοῦ, τοῦ ὡραί-
ου, τῆς ἀληθείας,
ἀποτελοῦσι πάντα
ταῦτα σημεῖον εὐ-
γενὲς ἐπὶ τοῦ δ-
ποίου ἴσταται η ἀνθρωπίνη φύσις. Ὅπως η
ἐπιστήμη, οὕτω καὶ η τέχνη ἔχει τοὺς ἥρωάς
της καὶ τοὺς μάρτυράς της, οἵτινες ἔθυσίσαν
τὴν ζωήν των δόπως ἀφίσωσιν δπισθέν των ἐν
ἔργον ἀθάνατον. Δράματα τῶν πεδίων τῶν
μαχῶν, μανίκιν τῶν τρικυμιῶν, καύσωνας φλο-
γερούς τῆς ἑρήμου, θανατηφόρα ψύχη τῶν πα-
γετώνων, ἀτρόμητοι ζωγράφοι δὲν ἐδειλίασαν
ν' ἀντικρύσωσιν. Ἐκεῖνοι τῶν δόπιων ἀφηγού-
μεθα τὴν τύχην, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τραγικήν,
ὑπῆρξαν σύγχρονοι ἥμδων. Τὸ παράδειγμα αὐ-
τῶν ἀποδεικνύει πασιφανῶς ὅτι η ἐποχὴ ἥμδων
διεφύλαξε τὴν παράδοσιν τῆς ἀφοσιώσεως χά-
ριν ὑψηλοῦ ἰδανικοῦ.

Πρὸ δύο περίπου ἑτῶν, τὴν 13 Ἀπριλίου
1904, ἐν τῶν ὡραιοτέρων θωρηκτῶν τοῦ ρωσ-
τικοῦ στόλου, ή ναυαρχὶς «Πετροπανλόφσκη»
φέρουσα ἐκατοντάδα ἀνθρώπων καὶ μηχανῶν,
ποσότητας μεγάλας τροφῶν καὶ ἔργαλείων,
μηχανικούς, σοφούς—δόλσκληρον κοινωνίαν ἱκα-
νὴν νὰ διαπλάσῃ ἐν ἀνάγκῃ νέον κόσμον εἰς
ἔρημον νῆσον — ἔπλεε μετ' ἐμπιστοσύνης ἐν
τοῖς ὄνταις τοῦ Πόρτ-Ἀρθούρ.

Μικρὰ τορπίλλη ἐκοιμᾶτο εἰς τὰ ἡσυχα
βάθι τοῦ κόλπου. Τὸ «Πετροπανλόφσκη» τὴν
ἡγγισε. Ἐν μιᾷ στιγμῇ, ὁ μέγας σιδηροδρόμος
κυκεών, μὲ τὰ τηλεούλα του, τὰ δωμάτια
του, τὰς μηχανάς του, τὰς προμηθείας του,
τοὺς πύργους του, τὸν νέον καὶ δραστήριον
πληθυσμὸν του, τὸν πλήρη ἐλπίδων καὶ ὀνεί-
ρων, πληγεὶς θανατίσμως ὑπὸ τοῦ καταστρε-
πτικοῦ μηχανήματος ἔβυθίσθη καὶ ἐξηφανίσθη
διὰ παντὸς ὑπὸ τὰ κύματα. Ἡ καταστροφὴ²
ὑπῆρξε τελεία. Μόλις ναῦται τινες κατώρθω-
σαν νὰ διασωθῶσι.

Ἄφηγήθησαν οὗτοι ὅτι κατὰ τὴν ἐσχάτην
στιγμὴν εἶδον τὸν ναύαρχον Μακάρωφ ὁρθὸν
ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ πλησίον αὐτοῦ ἐν τοῖς κύριον
ὑψηλόν, ἥλικια μένον, φέροντα μακρὰν γενειάδα
ὅστις δὲν ἔφερε στολὴν καὶ δὲν ἦτο ναύτης.
«Ινήρχετο τὰς ὥρας του γράφων ἐπὶ τεμα-
χίων χάρτου, ἐπρόσθεσεν εἰς ναύτης, καὶ
ἔφαίνετο πολὺ καλὸς ἀνθρωπός...» Δέν ἐγνώ-
ριζεν, ἐν τῇ ἀθώᾳ ἀγνοίᾳ του, νὰ τὸν χαρα-
κτηρίσῃ σφέστερον, ἀλλὰ σύμπασα ή Εύρωπη
ἥννόησεν, ἐκ τῆς περιγραφῆς ταύτης, τίς ἦτον
ὁ μυστηριώδης σύντροφος τοῦ ναύαρχου καὶ
ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἔχανε τὸν διαπρε-
πέστερον τῶν ζωγράφων της, τὸν Βασίλειον
Βασιλιέβιτζ Βερεστσάγιν...

Ἄλλος διτὶ δίλιγώτερον ἥννονήθη, εἶναι διατὶ³
εὑρίσκετο ἔκει καὶ διατὶ ἐπέβη τῆς τραγικῆς
ἔκεινης γαλέρας. Διὰ τὸν πολὺν κόσμον, ὁ
ζωγράφος εἶναι ἀνθρωπός τοῦ σπητιοῦ ὅστις
ἔργαζεται ἡσύχως, ἐντὸς δωμάτιον καλῶς κε-
κλεισμένου, θερμὸν τὸν χειμῶνα, δροσερὸν τὸ
θέρος, μὲ ἐν μέγαν ὑελωτὸν παράθυρον, μὲ πολ-
λοὺς ὡραίους ταπητας ζώων καὶ

με χάλκινα δοχεῖα πέριξ αὐτοῦ... Πράγματι δὲ πολλὰ σπουδαστήρια ζωγράφων ἔχουσι τὸν διάρκοσμον τοῦτον.

Ἄλλ' ἀνέκαθεν, ὑπῆρξεν τὰ ζωηρὰ πνεύματα, τὰ ζητοῦντα νέας ἐντυπώσεις, τὰ ὄποις ἡθέλησαν νὰ χαράξωσιν ἐπὶ τοῦ πίνακος, ἢ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου θεάματά τινα τὰ ὄποια ὅντες εὑρίσκονται ἢ μόνον μακρὰν καὶ μὲ κινδυνον αὐτῆς τῆς ζωῆς. Τοπεῖα τῶν πάγων ἢ τῶν τροπικῶν, θέας τῆς ἑρήμου, τῶν πεδιάδων τῆς ἀρμου ὅπου μάλισται διμούνι ἢ βράχων ὅπου ἐνδιαιτῶνται τ' ἄγρια θηρία, σκηνὰς τρικυμιῶν ἢ ναυαγωσαστικάς, εἰκόνας μαχῶν, σφραγῶν καὶ πυρπολήσεων, πάντα ταῦτα ἐπιδιώκουσιν οἱ ἐκλεκτοὶ τῆς τέχνης ὅπως ἀναπαραστήσωσιν διακινδυνεύοντες τοὺς χειροτέρους τῶν κινδύνων.

Οὕτω ὁ Ἰωσὴφ Βερνέ, ὁ θαλασσογράφος, προτεδέθη ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἴστοῦ πλοίου τινος, διαρκούσῃς τῆς τρικυμίας, ὅπως παρατηρῇ καὶ σχεδιάζῃ, ἀνὰ ἐκάστην στιγμήν, ὅλα τὰ σχήματα καὶ πάσας τὰς ἀποχρώσεις τῶν μανιούμενων κυμάτων. Ο Τώρωνερ οὐδέποτε ἐδισταῖεν νὰ ἐπιβαίνῃ ἐντὸς κελύφους καρδουν ὅπως μεταβαίνῃ καὶ ἕδη ἐγγύτατον ναυάγιον τι.

Ο βαρῶνος Ντενόν, ἐπὶ Βονκπάρτου, διαρκούσῃς τῆς ἐκστρατείας τῆς Αίγυπτου, εὑρίσκετο πάντοτε ἔφιππος ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιῶν ὅπως καλήτερον καὶ ταχύτερον σχεδιάζει πρὸ τῆς μάχης. Ήμέραν τινα ἐζωγράφιζεν ἐρείπια τινα πάρα τὸν Νεῖλον ὅπόταν σφαῖρα συρίζει ἐπὶ τοῦ χάρτου του. Ἀράψ τις εἶγε σκοπεύει αὐτὸν καὶ ἐπέτυχε. Οταν δὲ τῷ παρετύρουν ἀργότερον ὅτι ἡ γραμμὴ τοῦ ὄριζοντος ἦν εἶχεν σχεδιάσει δὲν ἥτο τελείως εὐθεῖα, ἀπήντησεν ἐκεῖνο, «Ἐκεῖνος ὁ ἀθλιός ἀράπης πταίει· εἶχε πυροβολήσει πολὺ γρήγορα!»

Πολλοί εἶναι οἱ καλλιτέχναι οἵτινες μετέβησκαν εἰς τοὺς πολέμους, ὡς ὁ Ντενόν. Ἀλλ' οἱ πλειστοὶ ἐκ τούτων δὲν εἶχον ἀλλον θώρακα ἢ τὸ χαροφυλάκιόν των, οὐδὲ ἄλλα ὅπλα ἢ πότην μολυbdίδα των.

Ο Οὐελλιαμ Σίμψων, ζωγραφίζων ἐκ τοῦ πλησίον, κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον, τὸ ἀγγλικὸν πυροβολικὸν τὸ ὑπηρετούμενον ὑπὸ τοῦ νχυτικοῦ, καὶ ἐν φοίραις οἱ ρῶσσοι ἐπυροβόλουν δικράν, εἰδὲ σφιχτῶν ἐπιεμφθεῖσαν ἐκ Σεβαστούπολεως καὶ πεσοῦσταν ἐπὶ τοῦ χαρακώματος ὅπου ἐξερράγη καὶ κατέστρεψε τὸ σχέδιόν του, ἐν φοίρᾳ εὐρίσκετο τοῦτο ἐν τῷ τελεί οὐσθαι. Ο Μέλτων, Πράξιωρ, ἀκολουθῶν τὸν στρατηγὸν Οὐάλσελεϋ, διαρκούσῃς τῆς ἐκστρατείας τοῦ Νεῖλου, ἐζωγράφιζε τὴν μάχην τοῦ Ἐλ-Τεμπ ἐν φοίραις ἐμαίνετο αὔτη.

Τοιοῦτοι ἐμπαθεῖται λάτραι τῆς τέχνης ἀπωλλυσι πᾶσαν σύνεσιν. Κατὰ τὸν τουρκο-σερβικὸν πόλεμον τοῦ 1876, ὁ ρῶσσος στρατηγὸς

Δοχτούρωφ, παρατηρήσας ἐνα κύριον δοτικόν ἐστη ἐπὶ τοῦ περιφανεστέρου ὑψώματος τὸ ῥποτὸν διαρκῶς ἐσκόπευον οἱ Τούρκοι, ἥρωτησε τὶς ἡτονέκεινος ὁ τρελλὸς καὶ τῷ ἀπήντησαν ὅτι, ἡτον ὁ Φρειδερίκος Βίλλιερς, ὁ ζωγράφος ἀνταποκριτὴς τοῦ Γκράφικ ὅστις εἶχεν ἐπίσης τὴν μάνιαν νὰ κοιμᾶται χωρὶς νὰ βγάζῃ τὰ σπηρούνια του. Κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Νείλου αὐτὸς ὁ ἕδιος ὁ Βίλλιερς ἐσχεδίαζε σωρὸν πτωμάτων Ἀράβων ὅπόταν, αἴρηντις, εἰς ἐκ τῶν ὑποτιθέμενων νεκρῶν ἐξῆλθεν, ἕρπων ἐκ τοῦ σοροῦ καὶ ἐγερθεὶς ἐπετέθη μὲ τὸ ξιφός γυμνὸν κατὰ τοῦ καλλιτέχνου.

Κατὰ τὸ 1870 αἱ πρωσσικαὶ προφυλακαὶ εἰδον πολλάκις διερχόμενον μεταξὺ αὐτῶν περίεργον ἀνθρωπὸν, ἐνα πολίτην ὅστις περιεφρονεῖ τοὺς κόπους καὶ τοὺς κινδύνους ὅπως ζωγραφίζῃ ἐν φαρητὸν νοσοκομεῖον ἐν Μποζανσὺ ἢ ἐνα σωρὸν νεκρῶν ἐπὶ τινος λόφου μεταξὺ Σαμπινύ καὶ Βιλιέρ. ἡτον ὁ Σύδνευ Χώλλ, Ἀγγλος καὶ οὗτος ζωγράφος.

Ἄλλ' ἐκ πάντων τῶν καλλιτεχνῶν τούτων οὐδὲ τὸ πένθος ἔφερε παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν δικυχομένων ὅπως ὕδωσι τὰς φρικαλεότητας καὶ τὰς καλλονὰς τῶν μαχῶν, οὐδεὶς ἐπέδειξε μεγαλειτέραν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν τέχνην του, δλιγωτέραν προσοχὴν εἰς τοὺς κινδύνους, οὐτε τοσχύτην περιέργειαν δι. ὅλα τὰ ἐνδοξά ἢ φοβερὰ γεγονότα τοῦ πολέμου ἀπὸ τὸν ζωγράφον τὸν πεσόντα τὴν 13 Απριλίου 1904, θῦμα τῆς τέχνης του, τὸν Βασίλειον Βερεστάγιν.

Ἐγεννήθη τῷ 1842, ἀλλ' ἡτον ἵσχυρῆς κράσεως, πλήρης ζωῆς καὶ ὑγιείας καὶ ἡδύνατο νὰ ζῆσῃ ἀκόμη ἐπὶ πολὺν χρόνον. Εἶχε τὸ μέτωπον ὑψηλόν, ἀνοικτόν, τοὺς ὄφθαλμούς σκεπτικούς, τὸ βλέμμα βαθύ, κατί τι τὸ ὑπερόχως θλιβερὸν καὶ ἀγαθόν, φωνὴν βαρεῖαν καὶ τὸ σύνολόν αὐτοῦ ἐδείκνυεν ἀνθρωπὸν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης. Ἀλλὰ δὲν ἡτον εὐτυχῆς ἢ εἰς τὸν πόλεμον. Δὲν ἔχαρεν ἢ ἐπὶ βαίνων θυμοειδοῦς ἱππου, ὑπὸ τὸν συριγμὸν τῶν σφαιρῶν ἢ δταν ἵστατο ἐπὶ τῆς γεφύρας πλοίου ἐτοίμου νὰ ἐκσφενδονίσῃ τορπίλλην, ἐν μέσῳ τῶν παταγωδῶς πιπτόντων ὀδουζίων ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Μολονότι ἐφαίνετο πλασμένος διὰ τὸν πατριαρχικὸν οἰκογενειακὸν βίον, ἐν τούτοις δὲν ἡδύνατο νὰ παραμένῃ ἐνα μῆνα εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Ο βίος του ὑπῆρξε μία σειρὰ ταξεδίων ἐπὶ τῶν Βαλκανίων, εἰς τὸν Καύκασον, εἰς τὰς Ἰδίας, εἰς τὴν Παλαιστίνην ἢ εἰς Παρισίους δπως διοργανώσῃ ἔκθεσιν, εἰς Λονδίνον ὅπως ἐπισκεφθῇ τοὺς φίλους του, εἰς Τουρκεστάν, εἰς Μόναχον, παντοῦ ὅπου ἀγαπᾶται ἢ τέχνη κοινοῦ συγκροτοῦνται μάχαι.

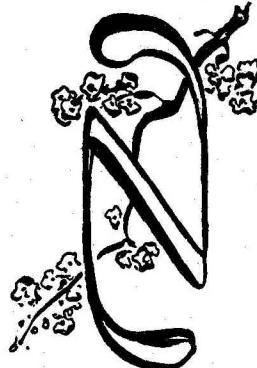
Ἐκήρυττε τὴν φρίκην τοῦ πολέμου, ὀλόκληρον δὲ τὸ ἔργον αὐτοῦ, διπερ εἶναι μέγα, δὲν εἶναι ἄλλο ἢ μία δραματικὴ συνέχεια τῶν

ἀπυχῶν τοῦ πολέμου τοῦ Κκλλώ καὶ τῶν Θλίψεων τοῦ πολέμου τοῦ Γκόύκ. Βλέπει τις εἰς τὰ ἔργα του τραυματίζει στρατιώτην ἐγκαταλείποντα τὴν γραμμὴν τοῦ πυρός, μὲ τὰς χειράς ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων, ἀτινα ἐκχύνονται, μὲ τὸν ἑξῆς τίτλον: *θανάσιμον τραῦμα, ἢ στρατιώτην κατακείμενον ἐπὶ τῆς πεδιάδος, κυκλούμενον ὑπὸ σμήνους δρυεών, μὲ τὸν τίτλον «Ἐγκαταλειμένος!»* Ἀλλαχοῦ βλέπει τις σκοπὸν ἵσταμενον ἐπὶ τῆς ἀκρωτείας τῆς Σίπκας, ἐν μέσῳ χιονοστροβίλου, πίπτοντα, τὰ

μέλη παγωμένα, ὑπὸ τὸ σάβανον τῆς χιόνος· ὁ τίτλος τῆς εἰκόνος ταῦτης εἶνε: *Ἐν Σίπκα πλήρης ήσυχία!* Ἐξωγράφισεν ἐπίσης στρατιώτην ἀσκεπῆ ιοτάμενον πρὸ ἐπιτυμβίου σταυροῦ κεκαλυμμένου ὑπὸ χιόνος, ἐξωγράφισε μεταφορὰν τραυματιῶν, σκηνὰς στρατιώτικῶν νοσοκομείων, ἐπὶ μετὰ τὴν ἔφοδον, τὰ βάσανα τῆς ὑποχωρήσεως τῶν Ρώσων ἐπὶ Ναπολέοντος ἢ πυραμίδα ἐκ κρανίων ἐπὶ τῶν δόπιοι πλανῶνται καὶ κατέρχενται κόρακες.

(*Ἐπεται συνέχεια*)

Η ΝΕΡΑΙΔΑ

ΥΧΤΑ. Ποργοὶ οἱ παλμοὶ τῆς θάλασσας· ποιὸς ἔχει ἀκουμπίσῃ τὸ χέρι του σὴν καρδιὰ τῆς ἑρωτευμένης;

Κύματα πολλά.....
Ἄλλα μικρά, ἀλλα μεγάλα, ἀλλα πολὺ ἄγρια, ἀλλα ἡμερώτερα.

Κύματα, κύματα...

Σπάζουν στοὺς βράχους καὶ κατόπιν σιωποῦν. Νομίζεις πῶς ὁ ἥχος ἐκεῖνος εἶνε ἔνα γέλοιο σατανικό, καὶ μία εἰρωνία πρὸς τὴν ἀρμονία.

Μιὰ ἄγρια παρατονία.

὾ς καὶ ὁ γέρω βράχος γελάει μὲ τόση ἄγρωνίκ, ποῦ τὸ γέλοιο του ξεπάει σὲ δάκρυα καὶ σὲ ἴδρωτα..

Τὸ Ναυτόπουλο ἀτρόμυτο φαρεύει.

Πότε-πότε τραχούσαει.

Θαρρεῖς πῶς προσπαθεῖς νὰ ἡμερώσῃ τὴ θάλασσα μὲ τὸ τραχοῦδι του, ἢ νὰ στείλῃ μὲ τὸν ἀνεμό τὸν γλυκὺν ἥχο τοῦ τραχουδιοῦ του εἰς τὴν ἀκοὴ τῶν ἀνθρώπων, μαζὺ μὲ τὸν ἄγριο σπαραγμὸ τοῦ κύματος, σὰν μιὰ μυστικὴν ὑπόσχεσι ποῦ νὰ τοὺς λέγῃ: «έδω μέσα στὴν τρικυμία ὑπάρχει μιὰ ψυχὴ ποῦ ἔχει μέσα της τὴ γαλήνην πάρετε καὶ σεῖς τὴ γαλήνην στὴν ψυχὴ σας, καὶ τὴν τρικυμία μὴ τὴν φοβεῖσθε ποτέ!»

Τῷρα προχωρεῖ τὸ Ναυτόπουλο σὲ νερά βάθυτερα.

Τὰ μαλλιά του χτυπιῶνται στὸ μέτωπό του ἄγρια. Εἶνε πολὺ δυνατός ὁ βροειᾶς.

Συρίζει ὀλόγυρά τοῦ σὰν νὰ θέλῃ γατοῦ εἰπῆ: «Θέλω νὰ σὲ σφίξω στην ἀγκαλιά μου. Θέλω νὰ σὲ σηκώσω στὰ φτερά μου καὶ νὰ πετάξουμε μαζὺ μακρού - μακρυά. Εἶνε μελανὰ τὰ φτερά μου ἀλλὰ τί; μὴ σὲ μέλλῃ

ἀγκαλιάζουν σφιχτά, καὶ φιλοῦνε σφιχτότερα. Καὶ ἡ θάλασσα εἶνε σκοτεινή, ἀλλὰ δύνας γιὰ δές: σὲ προστατεύει σὰν ἀλλη μητέρα.

«Ἐλα! ἀφησε τὴ βάρκα σου ἀκυβέρνητη... Θὰ αἰσθανθῆς τότε τὸ σῶμά σου νὰ βυθίζεται στὰ στήθη της βαρὺ σὰν μολύβι, ἀλλὰ δύνας θὰ αἰσθανθῆς καὶ τὴν ψυχὴ σου νὰ φτερουγίζῃ πρὸς τὰ ἐπάγω ἐλεύθερη, καὶ τὰ ἀστρα, ποῦ εἶνε σβυσμένα αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ τὰ ξανανάφτῃ μὲ τὰ φιλήματά της!...

«Ἐγώ θὰ εἰμαι ἐκεῖνος ποῦ θὰ τὴν σηκώσω ὡς ἔκει ἐπάνω. Καὶ ἔτσι θὰ πάρῃ ἀπὸ τὴν ὑπαρξῆ σου καὶ ἡ θάλασσα ποῦ τὴν λατρεύεις καὶ ἔγω ποῦ σὲ ποθῶ! .. "Ελα! ἔλα! ...»

'Ανατριχίασε.

Ἐνόμισε πῶς τάκουσε αὐτὰ τὰ λόγια κι' ἐβύθισε τρομαγμένη τὴ μάτιά του στὴ θάλασσα.

Δύο μάτια ποῦ ἔλαμπαν σὰν δύο φοβερές πυρκαϊές μέσα σὲ μιὰ ἀπέραντη καὶ μαύρη κόλασι, εἴχαν στυλωθῆ ἐπάνω του καὶ τὸν ἔκυτταζαν ἐπίμονα....

Τινάζεται ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ γυρίζει τὸ κεφάλη του ἥπο τὴν ἀλλη μεριά....

Τὰ μάτια κι' ἔκει!

Γυρίζει τὴ βάρκα πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος....

Τὰ μάτια κι' ἔλει ἀγριώτερα, φοβερώτερα, ἀστραφταν ἐπάνω ἀπ' τὸ κυμα.

Κυττάζει δεξιά, ἀριστερά.

Παντοῦ οἱ δαίμονες ἐκεῖνοι οἱ φωτεινοί.

Παντοῦ τὰ δύο ἐκεῖνα ἡφαίστεια ποῦ πετοῦσαν ἀδιάκοπα φωτιές καὶ λάβα.

Ήταν μιὰ ἀβύσσος σκοτεινή, ποῦ τὰ δύο ἐκεῖνα φωτεινὰ μάτια της ἔλεγες πῶς εἴχαν ἀνοιχθῆ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δείξουν τὸ σκοτάδι της ἀκόμη μελανωτερο!

Τὸ Ναυτόπουλο δέν γέμποροῦσε πεια νὰ τὰ βλέπῃ.

"Ανοίξε τὸ πανί του κι' ἔφυγε φοβισμένο...

Νύχτα, γαλήνη. Ποιὸς ἔχει ἀκουμπίσῃ τὸ